

NOTA DE PREMSA

8 D'OCTUBRE DE 2012 23.10h

La Doctrina Social de l'Església avala el dret de la Nació Catalana a ser i a organitzar-se políticament.

La crítica moral a la independència no entra a l'agenda dels Bisbes de Catalunya

Des del onze de setembre passat el procés històric de Catalunya ha fet un salt qualitatiu: la consciència nacional ha crescut en extensió, intensitat i densitat. Aquesta realitat obeeix, sens dubte, al treball constant de molts dels nostres conciutadans que de llarg temps ençà han treballat responsablement i generosa perquè fos així. A tot això, cal afegir i celebrar que el cap del govern de la Generalitat s'ha compromès a liderar el procés cap a la plena sobirania política de Catalunya.

Cristians per la Independència manifestem el nostre goig pel camí iniciat de manera democràtica i pacífica i desitgem que culmini en bé de tota la societat catalana a la qual "l'Església vol continuar servint", segons afirmen els bisbes catalans en la seva darrera nota *Davant les eleccions al Parlament*. En aquest document recorden "la necessitat de respectar en tot moment els principis ètics fonamentals, que han estat expressats pel pensament social de l'Església", entre els quals "el valor de la democràcia, el diàleg i la voluntat d'acord, com a formes de resolució de conflictes i...la defensa dels drets de les persones i dels pobles". Igualment es fa esment del número 5 del document episcopal *Al servei del nostre poble* on s'afirma "defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que recerquin amb paciència la pau i la justícia". En aquesta línia, el bisbe de la diòcesi de Solsona ens sorprenia gratament quan, dies abans de l'onze de setembre, afirmava en l'homilia de la festa de la Mare de Déu del Claustre: "estar a favor de la independència de Catalunya és legítim moralment i, per tant, els catòlics poden ser independentistes".

Se'ns fa difícil llegir la nota dels bisbes catalans, sense considerar l'emesa per la Comissió permanent de la CEE, dos dies abans, pel seu contingut i pel fet que quatre dels prelats catalans en formen part i no es van oposar a la seva publicació.

Els bisbes espanyols aprofiten una declaració que suposadament vol tractar de la crisi i de la solidaritat per manifestar un posicionament clar i directe sobre el procés socio-polític actual de Catalunya. Citant documents anteriors, part important d'un dels quals s'acompanya com annex, els bisbes recorden la necessària "responsabilitat respecte del bé comú de tota Espanya" i manifesten la seva inquietud pel que anomenen "propostes polítiques encaminades a la desintegració unilateral de la unitat (d'Espanya)". En el dit annex, d'una banda, s'inclou la gens afortunada afirmació de la Instrucció Pastoral de l'any 2002 indicant que negar unilateralment la sobirania d'Espanya sense valorar les conseqüències d'aquesta negació no seria prudent ni moralment acceptable. De l'altra, remarcant "l'antiga unitat espiritual i cultural de tots els pobles d'Espanya" aquell text pregunta "quines raons actuals hi ha que justifiquin la ruptura d'aquests vincles?" Ens preguntem com pot ser que, deu anys després d'haver-la formulat, els bisbes espanyols encara no hagin trobat resposta a aquesta qüestió que tornen a plantejar. Les raons són ben paleses. D'una banda, una part important de la població catalana té consciència de pertànyer a una realitat nacional distinta de l'espanyola i voluntat de viure-la i exercir-la. De l'altra, l'estat espanyol ha menystingut sistemàticament aquesta realitat amb més o menys agressivitat, segons les èpoques. Catalunya viu una forma de colonialisme amb limitació de la independència i de les llibertats polítiques i amb servitud econòmica.

El poble català no vol trencar cap dels vincles afectius que de manera global –i molts ciutadans de forma particular– té amb els altres pobles de la península. Però sí que malda per alliberar-se d'aquest estat (l'espanyol) que lluny de servir-lo no li permet ser allò que és i que vol continuar essent tot mantenint una relació d'igualtat, de respecte i de solidaritat amb la resta dels pobles del món.

Els catalans vivim un dels moments més decisius de la història de la nostra nació; com a cristians tenim la responsabilitat de donar suport a aquelles opcions polítiques que es basen en el respecte de la dignitat inalienable de la persona i dels pobles. Fem-ho amb la consciència que "La pau es fonamenta no tan sols en el respecte dels drets de l'home, sinó també en el respecte dels drets dels pobles, en particular el dret a la independència" (Compendi de Doctrina Social de l'Església 157).

Cristians per la independència
Barcelona, 8 d'octubre de 2012

Cristians per la independència és una assemblea sectorial de l'Assemblea Nacional Catalana. La seva tasca principal és difondre els objectius de l'ANC en els àmbits creients de Catalunya i donar a conèixer la Doctrina Social de l'Església sobre els fets nacionals i d'autodeterminació dels pobles. La sectorial està oberta a la participació de tota persona cristiana independent de l'església o confessió religiosa cristiana a la què pertanyi.

Per a més informació podeu contactar al correu cristians@assemblea.cat